

Arrest

nr. 51 979 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 mei 2009, verklaart er zich op 19 juni 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 juni 2010, verstuurd op 16 juni 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 31 december 1994 in het dorp Khosh Gombad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Nadat uw vader en moeder overleden waren, zorgde uw oom aan vaderskant M. voor u. Hij verplichtte u echter op zeer jonge leeftijd op de graanmarkt te werken en liet u niet toe onderwijs te genieten. Toen u twaalf jaar oud

was, stuurde hij u naar een madrassa in Peshawar. Gedurende twee jaar en een half verbleef u in deze madrassa, waar u de Koran leerde lezen en u over de jihad werd verteld. Toen u op een dag een brief voor uw oom meekreeg waarin u voor de Jihad werd gevraagd, werd het u duidelijk dat M. u naar de Jihad wilde sturen voor een zelfmoordaanslag. Zodoende kon hij na uw dood uw deel van de familiegronden inpalmen. Voor enkele dagen keerde u terug naar de madrassa alvorens uw toevlucht te zoeken in Kabul, bij uw oom langs moederszijde S.. In de drie weken die u bij hem doorbracht, diende S.. een klacht in tegen M. en slaagde hij erin uw deel van de familiegronden op te eisen. U moest echter Afghanistan ontvluchten nadat uw oom S. vernam dat M. mensen naar Kabul stuurde om u te doden. Na een reis van ongeveer drie maanden kwam u op 10 mei 2009 in België aan, waar u zich op 19 juni 2009 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en vier brieven neer.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- aan verzoekers beweerde minderjarigheid kan geen geloof worden gehecht en aangezien zijn leeftijd een cruciale rol speelt in het asielrelaas ondermijnen verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd tot op zekere hoogte zijn asielverhaal;
- verzoekers kennis over de madrassa, zijn medeleerlingen en de stad Peshawar is bijzonder beperkt;
- het wekt verbazing dat verzoeker op de hoogte kwam dat hij werd opgeleid voor de jihad slechts op het ogenblik dat hij de brief gericht aan zijn oom had gelezen; ook is verzoekers kennis over de jihad zeer beperkt;
- verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij niet eerder de hulp van zijn oom heeft ingeroepen;
- actueel is er voor burgers in het district Behsud in de provincie Nangarhar geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker volhardt dat hij in 1994 werd geboren. Verzoeker geeft toe zijn precieze geboortedatum niet te kennen. De bestreden beslissing verwijst naar het leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 18 jaar schat. Verzoeker heeft echter op jonge leeftijd zijn ouders verloren en werd tewerkgesteld op de graanmarkt. Bovendien is de gemiddelde levensverwachting in Afghanistan voor mannen 42 jaar wat aantoonde dat de mensen daar vlugger 'oud' worden. Verzoeker meent nog dat er rekening moet worden gehouden met een standaarddeviatie van een kleine twee jaar.

Wat betreft de opmerkingen over zijn beperkte kennis aangaande bepaalde informatie, merkt verzoeker op dat hij reeds veel had meegemaakt, zodat hij een terughoudende houding had aangenomen in de madrassa. Verzoeker had dan ook geen nood aan een grotere vriendenkring. Gelet op het feit dat verzoeker niet toegelaten was om de madrassa te verlaten, is het volgens verzoeker logisch dat hij weinig kennis heeft van de stad en wijken in Peshawar.

Verzoeker stelt dat hij naar de madrassa werd gestuurd toen hij nog een kind was. De gangbare taal in de madrassa is Pashtou, maar verzoekers moedertaal is Dari. Zijn kennis over de jihad is beperkt gelet op het taalprobleem. Verzoeker meent nog dat het niet eigenaardig is dat hij wel met zijn vrienden kon communiceren, aangezien een alledaags gesprek met vrienden minder ingewikkeld is dan een gesprek over de Jihad.

Verzoeker heeft zijn oom S. langs moederkant niet vroeger gecontacteerd, omdat hij schrik had van zijn oom M. en dat hij pas heel erg verontrust was, nadat hij de brief had gekregen waarin stond dat hij naar de Jihad zou worden gestuurd.

2.2. Waar verzoeker volhardt dat hij geboren in is 1994 en de leeftijdtest die zijn minderjarigheid betwist, in vraag stelt merkt de Raad op dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

Verzoeker zou volgens zijn verklaringen twee jaar en een half hebben doorgebracht in een madrassa. Er kan bijgevolg verwacht worden dat verzoeker een minimum aan informatie kan geven over zijn leraars en zijn medeleerlingen. De vaststelling dat verzoeker geen informatie kan geven over zijn leraars en slechts zeer beperkte informatie over vier van zijn medeleerlingen met wie hij bovendien nauwe vriendschapsbanden had doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verblijf in de madrassa. Dat verzoeker geen nood had aan een grote vriendenkring is dienaangaande geen afdoende verklaring. Verzoeker verklaarde zelf, in tegenstelling tot wat hij poneert in zijn verzoekschrift, dat hij de madrassa regelmatig verliet om de reis naar Khosh Gombad aan te vatten. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker die deze reis maandelijks of tweemaandelijks gedurende twee jaar en een half ondernomen heeft hierover meer details kan geven. Dat verzoeker weinig bekend is met de Afghaanse wijken in Peshawar en niet kan aangeven hoeveel controleposten hij tussen Jalalabad en Torkham moest passeren ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker die zelf verklaarde dat de jihad een populair gespreksonderwerp was in de madrassa hierover zo weinig informatie kan geven. Er kan immers worden aangenomen dat hij hierover ook van mening wisselde met zijn vrienden.

Waar verzoeker ten slotte stelt dat hij zijn oom langs moederskant niet vroeger contacteerde omdat hij schrik had van zijn oom M. stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen zonder de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over zijn leeftijd, die een cruciaal aspect uitmaakt van het asielrelaas, in samenhang met de bijzonder gebrekkige kennis van verzoeker over de jihad, het dagelijks leven in de madrassa, zijn leraars en medeleerlingen, de wijken van Peshawar en de weg van de madrassa naar zijn dorp maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en dus evenmin aan zijn bewering dat zijn vlucht wordt gezien als ernstig verraad en dat hij dit bij terugkeer naar Afghanistan met de dood zal bekopen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering.

Voor wat betreft de subsidiaire bescherming baseert de bestreden beslissing zich, aldus verzoeker op de UNHCR Eligibility Guidelines van juli 2009 en op een rapport van 2008. Verzoeker merkt op dat de Eligibility Guidelines een algemene beoordeling geven voor heel Afghanistan en dat er geen onderscheid wordt gemaakt naargelang de regio. Verzoeker verwijst nog naar informatie waaruit blijkt dat het geweld in heel Afghanistan toeneemt. Verzoeker meent dat, indien het Commissariaat-generaal bepaalde regio's als onveilig wil bestempelen, hij het Algemeen Ambtsbericht van maart 2009 in overweging moet nemen. Verzoeker meent de algemene situatie in de provincie Nangarhar onstabiel is, wat wordt genegeerd door de commissaris-generaal. Verzoeker volhardt dat hij, gezien zijn asielrelaas geenszins terug kan keren naar zijn oom M. en dat hij niet naar zijn oom S. in Kabul kan gaan, omwille van de uitermate slechte situatie aldaar. Verzoeker is in Kabul niet veilig voor zijn oom M.. Verzoeker stelt nog minderjarig te zijn. Verzoeker meent dat hem om deze redenen onterecht niet de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ondertussen een geactualiseerde versie van de veiligheidssituatie in Nangarhar opgesteld, meer bepaald voor de periode tussen november 2009 en augustus 2010. Hieruit blijkt dat het geweld verbonden aan het gewapend conflict in de provincie en waarvan de burger het slachtoffer is, sterk is toegenomen. De commissaris-generaal besluit hieruit dat er op dit moment voor burgers in de provincie Nangarhar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c bestaat zodat er thans geen bezwaar meer is tegen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij. De Raad sluit zich hierbij aan en meent dan ook dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. ROSIER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER